

vanfskeligt at blive af med Afløbet, hvormod det, naar det anlægges paa et høiere Sted, ikke er faa vanfskeligt at bringe Afløb til Stede. I § 9 staar der: „Opstaar nogen af de i § 8 nævnte Sygdomme i de Eien- domme, der levere Mælk til Meieriet, skal al Levering fra disse til Meieriet standse faalænge, indtil al Fare for Smitte efter Attest fra vedkommende Læge er ophørt“. Jeg vil indrømme, at denne Bestemmelse kan være generende, og den kan navnlig være det paa de store Steder, hvor der er mange Folk. Hændes det, at en Malkepige i et større Meieri faar et Anfald af Distertitis — hvilket jo hænder af og til, ikke faa sjældent — skulde Følgen deraf altsaa være, at al Handel med Mælk derved vilde blive standset (Afbrydelse af Justitsministeren). Ja, der skal isoleres; men vi have i den Henseende den Erfaring for os, at man nu behandler slige Sager lidt mere forsigtig, end man hidtil har gjort, og jeg tror, man ikke finder større Steder, hvor der ikke er truffet de fornødne Indretninger, for at de paagældende Patienter af den Art strax kunne udførelses fra Samkvem, med de øvrige Beboere, saa at Grunden til Frygten og til de deraf følgende Bestemmelser falder bort. En anden Ting er det med Hensyn til Tuberkulosefsmitten, som vi i denne Tid have læst og hørt en Del om. Med den ere vi ikke komne saa vidt, at vi endnu kunne give bestemte Regler i nogen Henseende, og jeg vil indrømme, at Faren fra den er større ved Andels- og Fællesmeierier end ved de enkelte store Meierier, der væsentlig kun have Mælken fra deres egne Steder. Og hvorfor? Fordi Tilshynet med eet Sted er lettere at føre igjennem end med en Snes Steder eller flere, hvorfra Mælken kommer. Der kan blandt mange forskjellige Besætninger lettere være enkelte, i hvilke der findes en eller to Køer med Tuberkulose, end der kan være saadanne Køer i een stor Besætning, og vi vide jo, at Tuberkulosen, efter hvad der er oplyst, smitter paa en ganske anden Maade, end man hidtil har troet, og derfor ogsaa maa behandles med en langt større Forsigtighed. Vi have haft i store Meierier — jeg veed det af egen Erfaring — Dyr, som bleve dræbte, fordi vi frygtede, at de vare besmægtede med Tuberkulose, men ved den endelige Undersøgelse viste det sig, at de ikke havde den. Man kunde altsaa have bevaret Kvæget i Stedet for at ødelægge det, men det Tab, der derved fremkommer, er vistnok mindre end det, der vilde fremkomme, hvis en stor Mængde af Køerne vare tuberkuløse, saaledes som vi

have haft dem i større og mindre Meierier uden at have haft ret Begreb om, hvad det var, og hvilken Fare det kunde medføre, og hvorledes man skulde handle for at forebygge videre Ulykker. Jeg tror derfor, man maa være taknemmelig, naar der f. Ex. fremkommer en Lov, som i saa Henseende tager Hensyn til de Farer, som kunne opstaa ved en uforsigtig og mindre heldig Omgang med et Meieris Besætning. Det viser sig i forskjellige Retninger. Hvad Afløbet fra Meierierne selv til Svinestalden angaar og videre deraf, saa er denne Sag ikke saa forstrækkelig farlig, naar man bærer sig lidt fornuftig ad. Der kan være enkelte gamle Meierier, Meierier fra ældre Tid paa de store Gaarde, hvor dette Forhold er forsømt. Naar, Herregud, saa er der ingen Ulykke i, at Loven træffer Bestemmelser med Hensyn til, at det skal afhjælpes. Men hvor der anlægges et nyt Meieri, vil man sørge for at faae det indrettet saaledes, at Vælden fra Meieriet gaar i en underjordisk Ledning ned til de store Beholdere, som ere i Svinestalden, og hvorfra Svinene blive fodrede. Afløbet af Urenligheden fra Svinestalden kan ved en lignende Afledning uskadeliggjøres ved at ledes hen paa Steder, hvor den enten ikke kan udbrede Stank, fordi den er isoleret, eller hvorfra den kan have et Afløb videre ud, uden at være til Ulempe for hele Egnen, I § 3 hedder det, at Gulvene i Meierilokalene skulle være vandtætte og have behørigt Fald til de i § 2 nævnte Afløbsrender. Det er et Punkt, som vistnok paa mange Steder i ældre Meierier, større eller mindre, er blevet noget forsømt, og som ogsaa kan have sine Vanfskeligheder, men man har jo nu saa mange Midler til at hjælpe derpaa enten ved at lægge Beton eller i Kjælderne ogsaa Asfalt. I Meierilokalene, hvor der er varmt og hedt Vand, lader Asfalten sig ikke benytte, men paa selve Stedet, hvor Mælken staar, vil man let kunne faae et uigjennemtrængeligt Lag i Gulvet. Naar det i § 4 hedder, at Meieriernes Brønde og Bøtte skulle være anbragte paa saadanne Steder og saaledes indrettede, at Vandet holdes frit for urent Tilløb, saa er det ikke Allet end, hvad enhver fornuftig Mand gjør, som har en Brønd; man vil altid holde en Brønd saaledes, at ikke stident og urent Vand løber ned i den, for saa faaer man daarligt Vand, og det skulde være en daarlig Meierimand, der selv foranledigede, at hans Brønd gav urent Vand, maaske med Tilløb fra Gjødningsstedet. Man vil i Almindelighed indrette Brøndstedet saa nær ved det egentlige Meierilokale som muligt for at være fri for Vidtløftighed og Besvær